

Krigsministeren: Det Forslag, som det ærebe Mlem for 6te Kreds (Magius) har stillet om en Forandring i Corporalernes Orlovspenge, skal jeg ikke bestemt modsætte mig, ligesom jeg heller ikke ligesom tiltræder det. Sagen er den, at Regjeringens oprindelige Forslag gik ud paa, at Corporalerne skulde efter 2 Aars Tjeneste have 200 Rd., efter 3 Aars 300 Rd. og efter 4 Aars eller længere Tjeneste 400 Rd. Nu blev det først foreslaaet af Udvalget i Folkethinget, at den høieste Sats skulde bortfalde af Hensyn til Besparelser, saa at det kom til at hedde, som det ærebe Mlem nu igjen ønsker, at det skal lyde, nemlig for 2 Aar 200 Rd., for 3 Aar 300 Rd. Da en Forandring heri blev foreslaaet i det andet Thing, troede jeg ikke at burde modsætte mig den, fordi de to Systemer begge kunne have deres eiendommelige Fortrin og deres eiendommelige Mangler. Som det nu staaer i Loven, hvorefter der gives Orlovspenge efter eet Aars Forløb, er det ganske vist, at disse ville tilfalde en Mængde Corporaler, som f. Ex. forsøge paa at blive Officerer, men hvem det ikke lykkes, og som da gaae hjem med Orlovspenge. De faae altsaa Orlovspengene efter en kortere Tjenestetid, og derved ville altsaa en Deel blive deelagtige i Orlovspenge, som ellers ikke vilde blive det. Der ligger altsaa deri en venlig Tanke, og den vilde jeg ikke modsætte mig. Paa den anden Side ligger der i det nuværende Forslag en større Opfordring til at blive længer inde til Tjeneste. Som Lovforslaget nu er affattet, vil jeg betegne det som mere venligt mod Individerne, og det ærebe Mlems Forslag som mere sigtende til Tjenestens Tarr. Regjeringen er imidlertid i flere Tilfælde kommen til at staae, som om den ikke tog Hensyn til Individernes Tarr, og jeg troer derfor at burde gjøre opmærksom paa, at her som overalt har Regjeringen søgt at tage Hensyn til Individerne, forsaavidt det er foreneligt med Tjenestens og med Statskassens Tarr; det er to Hensyn, som Regjeringen absolut maa tage, og som den un-

der ingen Omstændigheder kan frigjøre sig for. — Den Lønning af 20 R., som jeg meget anbefaler at sætte ind igjen i Loven, er ganske vist beregnet paa et tarveligt Ophold. Jeg indrømmer gjerne, at 24 R. og 28 R. ogsaa er tarveligt, det har jeg slet ikke Noget imod, det er jo aldeles relativt, hvad man vil kalde tarveligt eller ikke, men her er Tale om, hvad der er absolut nødvendigt, for at en Mand kan faae sund Kost, som kan holde ham ved god Helbred og fulde Kræfter, og dertil er 20 R. tilstrækkelig. At man faaer Hjælp hjemmefra, og at det skulde bevise, at den Lønning, man faaer af Staten ikke er tilstrækkelig, kan jeg paa ingen Maade indrømme. Jeg har altid havt Hjælp hjemmefra, naar jeg har tjent Staten, men paa samme Tid have mange af mine Kammerater ikke faaet Hjælp hjemmefra og de ere dog komne godt ud af det. Det er meget behageligt at have Hjælp hjemmefra, men det beviser sandelig ikke, at man ikke kan komme ud af det med, hvad man faaer af Staten. Jeg troer, det er et rigtigt Hensyn, at, ligesom Hæren i mange andre Henseender er en Skole, saaledes er den det ogsaa for Tarvelighed; fra det Grandpunkt har man altid betragtet Hæren i alle Lande, og det er ikke urigtigt. Ligesaa vist som man ikke kan give sine Børn en bedre Formue end at vænne dem tarveligt, ligesom man ikke kan forberede dem bedre for Livet, end ved at vænne dem til Tarvelighed, ligesaa vist er det en Fordeel for de unge Mænd, at de tvinges til Tarvelighed for en vis Tid, vel at mærke, ikke paa Helbredens Bekostning, men at de vænnes til i nogen Tid at leve tarveligt og leve saaledes sammen med Andre. Naar en æret Landstingsmand bemærkede, at det ikke vil være nogen synderlig Trøst for en slet betalt dansk Soldat, at der er fremmede Soldater, der ere endnu slettere betalte, saa kan jeg dog heller ikke deri see et Argument for at forhøje vore Soldaters Lønning. Jeg vil gjerne indrømme, at det kan være fuldkommen i sin Orden, at en dansk Soldat faaer 7 R. mere om Dagen end en preussisk, det er ikke mere end fuld-